

РЕШЕНИЕ

№ 24042

гр. София, 19.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6327** по описа за **2024** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. Н. К., ЕГН [ЕГН] чрез процесуалния му представител адв. И. И. срещу Решение № 1677 от 08.04.2024 г. постановено по анд № 96/2024 г. по описана СРС, НО, 114 с-в. С обжалваното решение е потвърден електронен фиш К № 8475280, с който на жалбоподателя за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 2, т. 2 ЗДвП му е наложена „глоба” в размер на 100 лева.

Според процесуалния представител на жалбоподателя административнонаказателната отговорност на последния е ангажирана без в ход на производството да е изяснено процесуалното му качество и по безспорен начин да е установено, че именно той е извършил деянието. Счита, че районният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, като не е съобразил, че тежестта на доказване е на АНО, който следва да установи всички елементи на твърдяното нарушение от обективна и субективна страна. По същество се иска отмяна на електронния фиш и се претендират разноски за двете инстанции.

В съдебно заседание, касаторът, редовно уведомен, не се явява лично и не се представлява. По делото е постъпило писмено становище от процесуалния му

представител, с което заявява, че не възразява да бъде даден ход на делото в тяхно отсъствие. По същество на спора моли съд да уважи жалбата и прави уточнението, че се претендират разноските, сторени пред районния съд, доколкото в тази инстанция жалбоподателят не е направил такива.

Ответникът по касацията – СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото са постъпили писмени бележки, с които се оспорва касационната жалба и се претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, XXVII Касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, срещу акт, който подлежи на обжалване и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 13.12.2023г. сутринта в района на АМ Т., 1-ви километър /бенз. Петрол/ полицейски екип от ОПП-СДВР, в чийто състав бил младши автоконтрольор С. А., изпълнявал служебните си задължения, като осъществявал контрол по спазване правилата за движение, в частност измервал скоростта на движение на автомобилите в района, движещи се с посока от [населено място] поле, към [населено място].

Измерването на скоростта се извършвало с АТСС № MD 1192. Ограничението на скоростта в района било 80 км./ч. за извън населено място, въведено с пътен знак В26.

В 09:08ч. на същата дата и място била засечена скорост на движение на МПС - марка „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС] . Била отчетена скорост на движение 95 км./ч. (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 км./ч. при скорост под 100 км./ч.). Автомобил бил собственост на М. И. К. с ЕГН [ЕГН] - непълнолетна дъщеря на жалбоподателя. Видно от справка за собствеността на лекия автомобил, свидетелството за регистрация на автомобила е получено от бащата на К., а именно – И. Н. К., който преди това е подал заявлението за регистрация.

Към посочената дата, И. К. бил наказван по административен ред за същото нарушение с електронен фиш серия К № 4817635, издаден от СДВР. Видно от Решение № 3830 от 18.10.2022г., на СРС, 99 състав, визирият електронен фиш бил отменен. Това решение било атакувано пред АССГ и с Решение № 900 от 13.02.2023г. на АССГ /по отношение на което с решение № 1156 от 23.02.2023г. била допусната поправка на очевидна фактическа грешка/, първоинстанционното решение било отменено и електронен фиш серия К № 4817635 бил потвърден. Същият влязъл в сила на 23.02.2023г.

Въз основа на тези данни от СДВР бил издаден електронен фиш за налагане на глоба в размер на 100 лева на жалбоподателя на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 2, т. 2 ЗДвП.

След връчване на електронния фиш на жалбоподателя, последният съгласно отразеното в придружителното писмо на ОПП-СДВР, не подал декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП.

АТСС с № MD1192 била преминала последваща проверка за техническа годност на 14.03.2023г. със срок на валидност една година.

В хода на съдебното производство районният съд е проявил необходимата процесуална активност и е събрал относими доказателства, съобразно

обстоятелствата вписани в обжалвания фиш. Приел е за безспорно установено извършеното нарушение и авторството на деянието, а от правна страна е извел, че не са допуснати процесуални нарушения и материалния закон е приложен правилно.

Спорният в производството въпрос касае авторството на деянието и установяването на жалбоподателя И. Н. К. като негов извършител. За да обоснове такъв извод районният съд се е позовал на справката за собственост на МПС извеждайки, че: „Обстоятелството, че именно жалбоподателят е подал заявлението за регистрация на автомобила и е получил свидетелството за регистрация на автомобила, като лисват вписани други собственици или ползватели на МПС, води до извод, че именно жалбоподателят ползва същия. Индикация в тази насока е и факта, че към датата на нарушението, дъщеря му е била непълнолетна.“

Горното е допълнено с аргумента, че: „Жалбоподателят не се е възползвал от възможността да подаде декларация по чл. 189, А. 5 ЗДвП /видно от придружителното писмо на ОПП-СДВР/, поради което законосъобразно и правилно е ангажирана именно неговата отговорност, като нарушител, доколкото именно той е и законен представител на непълнолетната му дъщеря, която принципно се представлява поотделно от всеки от родителите си“

Решението на районния съд е валидно и допустимо, но неправилно.

Нарушението е било установено с мобилна камера за контрол на скоростта, като снимката е приложена по делото. Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Според чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторното превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Последното, съобразно разпоредбата на чл. 189, ал. 5, следва да се случи в 14-дневен срок от получаване на фиша, като собственика представи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство.

В настоящия случай е безспорно установено, че към момента на установяване на нарушението, за което е издаден обжалваният електронен фиш, собственик на процесното МПС е била непълнолетната, 15-годишна към този момент, М. И. К.. Съгласно посочените по-горе разпоредби електронният фиш е следвало да бъде издаден и връчен именно на нея. Безспорно е обаче, че малолетните и непълнолетните до 16 години не са административнонаказателно отговорни лица, поради което такъв фиш би бил незаконосъобразен на това основание. Същевременно непълнолетните имат ограничена дееспособност, за да направят сами валидно волеизявление и да ползват възможността да посочат в декларацията по чл. 189 от ЗДвП кое лице е управлявало автомобила. Именно тук следва да бъде обърнато внимание на довода на районния съд, че това е следвало да стори жалбоподателя. Следва да бъде отбелязано, че същият е самостоятелно вписан във фиша, без изрично посочване на обстоятелството в какво качество. При това не става ясно на какво основание, същият е следвало да подаде декларация в качеството си на родител на собственика, предвид, че не той е бил адресат на акта, както всъщност повелява разпоредбата на чл.188

ЗДвП.

Същевременно И. К. не притежава нито едно от посочените в закона качества (собственик на МПС-то или законен представител на юридическото лице собственик), за да е правнолегитимиран съобразно чл.189, ал.5 във вр. чл.188 от ЗДвП. Налице е нормативна празнота, но същата е следвало да бъде запълнена със законосъобразни действия на съответните органи, които е следвало да проявят необходимата процесуална активност по установяване действителния извършител на нарушението и мотивираното отстояване на това обстоятелство. Вместо органа, подобна активност е проявена от съда, но направените в случая изводи са изградени върху предположения. Изводът, че заявителят по регистрация на МПС е и негов ползвател е предположение, което не почива на нормативно установени или житейски дори такива закономерности. Фактът, че същият е и родител на вписаното като собственик лице не може с категоричност да обоснове извод в обратна насока, доколкото извършител в тази хипотеза би могъл да бъде и другият родител на детето.

В съответствие с презумпцията за невиновност-чл.16 НПК, вр.чл.84 ЗАНН, тежестта за доказване на административнонаказателното обвинение е изцяло за актосъставителя, съответно-АНО в съдебното въззивно производство. В конкретния случай, въз основа на събраните по делото доказателства, административнонаказателното обвинение е останало недоказано по несъмнен и безспорен начин. Недопустимо е издаването на санкционен акт и потвърждаването му от съда при недоказаност на административно-наказателното обвинение по категоричен начин, когато не са изяснени напълно обстоятелствата, касаещи същото-чл.303, ал.1 и ал.2 НПК, вр.чл.84 ЗАНН. Същият не може да почива на основата на предположения, на съмнителни и несигурни изводи относно обективните признаци на процесното нарушение, включително неговото авторство. Съпричастността на санкционираното лице към деянието следва да бъде безспорно установена. В тежест на АНО е било да установи всички обстоятелства относими за ангажиране отговорността на санкционираното лице, неизпълнението на което има като своя единствена последица цялостната отмяна на окончателния правоохранителен акт.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на касатора за присъждане на разноски, като същата следва да бъде уважена в изрично претендираните такива за заплатено адвокатско възнаграждение само пред районен съд в размер на 400лв., който съобразно Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения не се явява прекомерен.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XXVII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1677 от 08.04.2024 г. постановено по анд № 96/2024 г. по описана СРС, НО, 114 с-в и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ електронен фиш К № 8475280, с който на жалбоподателя за извършено нарушение на чл. 21,ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП и на основание чл. 189,ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 2, т. 2 ЗДвП му е наложена „глоба” в размер на 100 лева.

ОСЪЖДА СДВР, да заплати на И. Н. К., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в

размер на 400 (четиристотин) лева.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.